सरस्वती ददौ तस्यै चाभिमानञ्च धैर्य्यतां ।
मौखर्य्यं वावदूकत्वं मन्त्रणामात्मरक्षणां ॥ १०७ ॥
सावित्री च ददौ तस्यै सौशिल्यं चातिदुर्लभं ।
आत्मसंगोपनञ्चैव गाम्भीर्य्यं कुलतो भयं ॥ १०८ ॥

पार्व्वत्युवाच ॥

धिक् त्वां स्वभावकुलटां लज्जिता भवसुन्दरि ।
स्वमानं गौरवं रक्षह्यस्माकञ्च स्मरातुरे ॥ १०९ ॥
जनिं लभ पृथिव्याञ्च कायव्यूहं विधाय च ।
पुंसामष्टगुणं कामं लभस्व च पृथक् पृथक् ॥ ११० ॥
लज्जां चतुर्गुणाञ्चापि द्विगुणां धैर्य्यतां तथा ।
अभोगेच्छाधमे गच्छ दूरं गच्छ ममान्तिकात् ॥ १११ ॥
पुंसाञ्च द्विगुणः कामो वास्तवीनाञ्च योषितां ।
लज्जा चाष्टगुणा चापि धैर्य्यता च चतुर्गुणा ॥ ११२ ॥
कुलधर्मः कुलभयं सौशील्यं मानमूर्ज्जितं ।
शश्वत्तिष्ठतु पुंस्येव सतीषु च ममाज्ञया ॥ ११३ ॥
यस्मात् सदसि सर्व्वेभ्यो लज्जाहीनः सुराधमः ।
स्त्रीस्वभावञ्च पप्रच्छ यज्ञभाक् न भवेत्ततः ॥ ११४ ॥
अद्यप्रभृति विश्वेषु नाग्राह्यं पापसंयुतं ।
चिकित्सकानां विदुषां न भक्ष्यञ्च ममाज्ञया ॥ ११५ ॥
इत्येवमुक्त्वा प्रययुर्दैव्यश्च सर्व्वयोषितः ।
देवाश्च मुनयश्चापि ये चान्ये च समागताः ॥ ११६ ॥